

הילדה הזו היא "אני" שהוא חלק מ"אנחנו"

עירית דים

הסוד, עולה תחושה של התמודדות, של כוח, של "אני יכולה לחיות!", "אני יכול להתמודד!" הקריאה בטקסט פותחת שער לתחושת שיתוף, תקווה ליציאה מהבידוד.

שירי ילדים מאפשרים לילד ביטוי ועיבוד של עולמו הפנימי, על שלל התחושות, הדימויים, המחשבות, היצרים והיצורים הדמוניים המאפיינים עולם זה. קובץ השירים הנוכחי של יהודה אטלס מתאים לעבודה עם ילדים, עם בני נוער וגם עם בוגרים שחוו פגיעה במרחב הבטוח שלהם.

הטקסטים אינם קלים לעיכול אך יכולים בהחלט להיות חלק משמעותי בשיח טיפולי, שיח מוגן בין המטפלת או המטפל לבין הנערה או הנער. הטקסט יכול לתת מילים לחוויות שבורחות ונחבאות מעולם השפה והשיח. עולם ההכרה והשיתוף.

ל"מציאת המילים" ערך טיפולי ומקום מרכזי בתהליך הבין אישי והתוך אישי, שבו אנו "מעכלים" את החוויות הפוגעניות ובונים "אני" שלם יותר, משלים עם הביוגרפיה, חומל, מאפשר קשר של אמון ואהבה.

המילים הנכתבות על ידי האחר מאפשרות מרחב של הכרה, של חוויית "יש שם מישהו שרואה אותי", מרחב משותף של ביחד.

לטעמי, נוכל אנו אנשי הטיפול להיעזר ולהשתמש בטקסטים אלו כדיאלוג ובשיח הנבנה עם מטופלינו. כל מטופל והטקסט, הבית, השורה התואמים לו.

הטקסטים יכולים להתאים גם לשיח עם צוותים חינוכיים במסגרות השונות, לעובדים סוציאליים ולכל אדם שנפשו נוגעת בנושאים אלו.

ותמיד זהו שיח עדין, זהיר, מחפש מילים...

תודה ליהודה אטלס שנענה לפנייה לתת מילים, גם לנו, המטפלים.

פתחתי בחשש, בזהירות ובתקווה את קובץ השירים של יהודה אטלס המתאר בשירים חוויות ילדות של פגיעה מינית, אלימות, הזנחה. אותן תחושות העולות בי ומלוות אותי במפגש עם ילדה, ילד, נערה, נער, אישה או איש כאשר אני שואלת "זה קרה לך פעם?", "תוכלי לספר לי?" כניסה למרחב נפשי שהתודעה מבקשת להתרחק ממנו. חשבתי גם על משמעות כתיבת שירים אלו בתקופה הנוכחית של פרויקט "#גםאני": האם לסדרת "הילד הזה הוא אני" מצטרפות ומצטרפים עוד ילדות וילדים? פנים נוספות של "אני" קבוצתי?

יהודה אטלס בדרכו הייחודית מצליח להעביר למילים פשוטות, נוגעות בכנות, את התחושות, הרגשות, המחשבות, השאלות והקונפליקטים הנמצאים בתודעת הילדה או הילד ואחר כך הנערה, הנער, האישה, האיש... תודעות אלו בונות את תפיסת עולמם. את ה"אני".

ילד וילדה שהדמויות ההריות פוגעות בהם, בין שההורים עצמם או מבוגרים אחרים בסביבתם האמורה להיות שמורה ובטוחה, קרקע לרגליהם.

הדמויות המהוות את כל עולמם, הדמויות שבהן תלויה תחושת הקיום הבטוחה, המאפשרת צמיחה והתפתחות חיובית, אלו הדמויות המנצלות, פוגעות ומערערות את הבסיס הבטוח, הקרקע לצמיחה.

מהטקסטים עולה הניגוד בין הפן הילדי, שעולם המבוגרים אינו מאפשר לו להישאר ילדי, לבין הפן הבוגר טרם זמנו. ניגוד זה מעביר את חוויית הפגיעה: חוויית השבר, חוסר האמון, ההכרה המוקדמת מדי ברוע האנושי, הכעס, חוסר האונים, הבלבול, הבושה, הריק, ההתנגשות הפנימית בין תחושות מנוגדות, ומעל הכול, תחושת הבידוד.

החוויה של להיות כיפה אדומה, טרף לזאב, ולא רק להקשיב לסיפור של "היה היה פעם בארץ רחוקה"...

ויחד עם זאת, אולי בשל המרחב המתהווה בעת השיתוף בחוויה, כתיבתה, הקריאה של אותה חוויה, שבירת מעגל

עירית דים היא פסיכולוגית חינוכית ומרכזת תחום מיניות ופגיעות מיניות בשירות הפסיכולוגי החינוכי בתל אביב. בעלת קליניקה פרטית.